

† LUCIAN
DIN MILA LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL CARANSEBEȘULUI

Preacuviosului cin monahal,
Preacucernicului cler și preaiubiților credincioși
din cuprinsul Eparhiei Caransebeșului,
Har, pace și bucurie de la Dumnezeu Tatăl, Fiul și
Sfântul Duh, iar de la noi părintești binecuvântări!

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,*

La Praznicul Nașterii Domnului Iisus Hristos, inimile noastre sunt copleșite de bucurie sfântă, pace divină și fericire mai presus de această lume. Suntem datori să-I mulțumim Domnului Dumnezeu, căci ne-a învrednicit și în acest an să ne închinăm împreună cu păstorii și magii Pruncului Divin – Mântuitorului nostru, să-I aducem daruri – inima noastră deschisă și mintea curățită și să dobândim fericirea pe care ne-o dorim cu toții, mai ales la Sărbătoarea Crăciunului.

Putem fi cu adevărat fericiți numai dacă suntem curați cu inima (cf. Matei 5,8) și numai dacă ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și Îl păzim (cf. Luca 11, 28), căci Însuși Mântuitorul ne întreabă pe fiecare, *pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?* (Luca 6, 46). Când iubești cu adevărat și îți pui sufletul pentru cineva, fericirea este deplină și sufletul radiază de bucurie în Duhul Sfânt. La Praznicul Crăciunului, pe care ni-l dorim cu toții fericit, suntem datori să-l căutăm pe Marele Sărbătorit, Domnul Hristos, să-I spunem din toată inima că Îl iubim cu adevărat și mai presus de lume, și mai ales să-I făgăduim că ne vom pune sufletul pentru El și pentru Evanghelia Lui.

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

În ziua de astăzi, auzim tot mai des această urare la Praznicul Nașterii Domnului, și anume *Crăciun fericit!* Ce înseamnă să avem atât noi, cât și familiile noastre un *Crăciun fericit?* Din păcate tot mai mulți dintre semenii noștri se

ostenesc ca la acest praznic să fie totul bine din punct de vedere material, să avem haine noi, bucate alese, iar alții nu mai vor să rămână acasă de Crăciun, ci preferă să-și petreacă sărbătorile în stațiunile montane, pe pârtiile de schi sau chiar în locuri cât mai exotice, departe de Biserică și de casă. Uităm că sărbătoarea Crăciunului este și o sărbătoare a familiei creștine reunite, iar Marele Sărbătorit este Hristos și Betleemul este Sfânta Biserică, la care trebuie să alergăm și să-L vedem cu ochii minții pe Cel Care din nou se naște pentru a noastră mântuire. Păstorii din vremea aceea vorbeau unii către alții și ziceau: *să mergem, dar, până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Și grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle* (Luca 2, 15-16). Oare noi, creștinii de astăzi mai avem receptivitatea și disponibilitatea păstorilor din Betleem, care îndată după vederea minunată și înștiințarea primită de la înger, au alergat, s-au grăbit ca să-L vadă pe Pruncul Divin, I s-au închinat și apoi s-au întors cu bucurie *slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră, precum li se spusese* (Luca 2, 20). Păstorii, oameni simpli din Betleemul Iudeii, rămân până la sfârșitul veacurilor model pentru fiecare creștin care dorește să aibă în fiecare an un Crăciun cu adevărat fericit. Putem avea un praznic fericit dacă nu ne pregătim duhovnicește și dacă nu-L iubim cu toată ființa pe Marele Sărbătorit? Creștinul bun, adevărat, practicant, așteaptă întru răbdare, dar și cu multă nerăbdare, întâlnirea tainică cu Pruncul Divin, cu Mântuitorul sufletelor noastre.

Așteptăm întru răbdare, postind patruzeci de zile, mărturisindu-ne păcatele, împăcându-ne unii cu ceilalți și iertând din inimă celor care poate ne-au greșit. Mergem la biserică, la sfintele slujbe, ne rugăm acasă mai mult, citim din Sfânta Scriptură și mai ales ne împărtășim cât mai des cu Trupul și Sângele Mântuitorului. Împletim, în această perioadă de așteptare, în perioada postului Crăciunului, Liturghia cu Filantropia, ajutându-ne unii pe alții și fiind aproape de cei bolnavi, de bătrânii singuri, de copiii orfani și de toți cei care ne solicită ajutorul spiritual sau material.

Așteptăm cu multă nerăbdare Nașterea Domnului, deoarece înlăuntrul nostru, inima arde de dorul și dragostea după Hristos, Mirele Bisericii, Stăpânul vieții noastre, dar și Prietenul absolut și veșnic al creștinului practicant. Așteptăm Crăciunul pentru că vrem din nou să ne întâlnim cu Pruncul Mântuitor, să-L vedem, să ne închinăm, să-I cântăm și să-L colindăm, întrucât nu putem înțelege acest praznic fără dragul nostru Sărbătorit și numai o viață în Hristos ne aduce în general și la Crăciun în mod special adevărata și suprema fericire, după care tânjim de când ne naștem și până murim. Sfântul Nicolae Cabasila ne spune în acest sens următoarele: *... cel ce se iubește pe sine își îndreaptă gândul numai la bunurile din această viață, tot așa și sufletele celor care Îl iubesc numai pe Dumnezeu au mintea pironită numai la fericirea veacului ce va veni, se cred*

bogați în avuții viitoare, sunt mândri de ele, se laudă cu strălucirea lor, parcă ar câștiga cununi de biruință când se roagă lui Dumnezeu și saltă de bucurie când aduc Domnului închinăciuni. Așadar, dragostea de Dumnezeu face pe omul duhovnicesc să dorească ce dorește și Dumnezeu ne spune același sfânt bizantin și tot el continuă zicând: Din partea lui Dumnezeu dobândim în această viață Duhul înfierii (cf. Romani 8, 15), care rodește în noi dragostea desăvârșită, singura în stare să ne dea viața cea cu adevărat fericită.

Ca un Crăciun să fie fericit, trebuie să participăm la toate slujbele Bisericii și mai ales în ziua de praznic la Sfânta Liturghie, ca să putem înțelege și spune din toată inima *Hristos se naște slăviți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă!* (cântarea I din Catavasiile Nașterii Domnului). Unirea cu Hristos prin Sfintele Taine este o condiție esențială ca fericirea noastră să fie deplină la acest praznic. Când ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului, mintea se coboară în inimă și toată ființa noastră tresaltă de bucurie sfântă, căci înlăuntrul nostru s-a născut Hristos, inima noastră s-a transformat într-un nou Betleem unde atât de mult a dorit Hristos să se nască și noi atât de mult L-am așteptat ca El să ne mântuiască. Viața în Hristos presupune asumarea Evangheliei și sălășluirea Cuvântului Divin în inima noastră, înțelegând că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Același înțeles îl are și Luminânda praznicului care ne sintetizează Taina venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu: *Cercetatu-ne-ai pe noi de sus, Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor; și cei din întuneric și din umbră am aflat adevărul: că din Fecioară S-a născut Domnul.*

Astfel, la Crăciun vedem că Mântuitorul nostru ne-a cercetat de sus și a venit la noi, jos pe pământ. Îl cercetăm și noi? Dorim să-L întâlnim? Mergem spre El? Și unde Îl putem întâlni decât în Sfânta Biserică pe de o parte, iar pe de altă parte în inima noastră care trebuie să fie deschisă permanent ca să între *Împăratul Slavei*. Mântuirea este unirea omului cu Dumnezeu. Domnul vine la noi... Vrem să ne mântuim? Vrem să-L primim? *Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu* (Matei 4, 4) zice Mântuitorul nostru. Și iarăși: *Trupul Meu este adevărata mâncare și Sângele Meu adevărata băutură. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, rămâne întru Mine și Eu întru el* (Ioan 6, 55-56). Prin urmare, pregătirile materiale la acest praznic nu sunt foarte importante, ci pregătirea spirituală pentru întâlnirea cu Hristos este esența unui Crăciun fericit.

Să preferăm în toată vremea și mai ales la praznicele împărătești, *adevărata mâncare și adevărata băutură* – adică Sfintele Taine, Trupul și Sângele Domnului, căci dumnezeieștile Taine, dau sens vieții noastre și fericire sufletului nostru. *Puterea Sfintelor Taine este, deci, cea care sădește în sufletele luminate dragostea cea adevărată. Lucrarea și luminarea pe care ni le dă Harul, nu le putem însă cunoaște decât prin trăirea de fiecare zi. Ca să ne rezumăm în*

*câteva vorbe, Harul dumnezeiesc sădește în noi un simț și un dor după bunurile cele dumnezeiești, iar prin aceea că ne dă să gustăm mai dinainte din bunătăți mai mari, ne face să nădăjduim mereu o fericire mai înaltă și, în sfârșit, prin lucruri văzute, aprinde în noi flacăra nestinsă a credinței în lumea celor nevăzute. Suntem invitați la iubire absolută față de Dumnezeu, căci din iubirea dumnezeiască izvorăște fericirea veșnică. Și dacă Îl iubim pe Domnul, păzim poruncile Lui, cum El Însuși ne spune: *Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui* (Ioan 15, 10). Viața cu adevărat fericită este, așadar, roada acestei iubiri dintre Dumnezeu și om, viața fericită este și poate să fie o permanentă Cântare a Cântărilor, în care Mirele Bisericii, Hristos, vine spre noi, se sălășluiește întru noi, iar inima omului credincios, tânjește după iubire și fericire, asemenea unei mirese care își așteaptă cu nerăbdare mirele zicând: *De dormit dormeam, dar inima-mi veghea. Auzi glasul celui drag! El la ușă bătând zice: Deschide-mi, ... iubita mea...* (Cântarea Cântărilor 5,2). *Așadar, aceia a căror vrere s-a prins cu patimă de urmele lui Hristos și nu vor să-L cunoască decât pe El, care nu vor, nu doresc și nu-L caută decât pe El singur, unii ca aceia și-au mutat în Domnul întreg rostul și viața lor, întrucât nici voința lor nu mai poate trăi și lucra decât dacă rămâne în Hristos, în Care sălășluiește toată bunătatea...**

Iubiți cinstitori ai praznicului Nașterii Domnului,

Vedem și înțelegem din cele prezentate până acum, că fără o viață în Hristos și cu Hristos nu putem avea sărbători fericite, cu atât mai puțin un Crăciun fericit. Pentru creștinii conștienți și conștiințioși *viața în Hristos începe și se trăiește nu numai în veacul ce va să fie, ci încă și în acesta de pe pământ.* [6] De aceea marele apostol Pavel spunea romanilor *să umblăm și noi întru înnoirea vieții* (Romani 6,5) căci, viața nouă trăită în Noul Adam-Hristos Care a recreat lumea, este viața pe deplin fericită și împlinită. Dacă vrem să fim și noi urmașii vrednici ai păstorilor din Betleem care au devenit și primii apostoli sau propovăduitori ai Nașterii Mântuitorului, atunci trebuie să ne grăbim la Betleemul din inima noastră, dar și la Sfânta Biserică – Noul Betleem în care an de an se naște Hristos. Toate obiceiurile și tradițiile legate de această sărbătoare sunt frumoase, dar nu toate sunt de folos și esențiale. Suntem chemați în aceste vremuri la o selecție riguroasă a tradițiilor de Crăciun și suntem îndemnați la păstrarea a tot ce este bun, folositor și mai ales spre mântuirea noastră.

Să ne dăruiască Părintele Ceresc un Crăciun fericit și binecuvântat, cu multă iubire arătată față de Pruncul Divin și iertare manifestată față de toți oamenii. Vom încheia cuvântul pastoral din acest an la slăvitul praznic al Nașterii Domnului cu îndemnul aceluiași sfânt din perioada bizantină – Nicolae Cabasila – cuvânt

bun și de folos duhovnicesc pentru un Crăciun fericit și o viață în Hristos: ... ei (creștinii practicanți) *dovedesc că sunt fii ai lui Dumnezeu nu numai prin dragoste, adică prin aceea că se poartă cu Dumnezeu ca și cu un tată, pe care-L au drag, ci în deosebi pentru că ajung ca prin dragoste să se asemene cu Dumnezeu, căci ei ard de dragoste după Domnul, Care e numai iubire, declarând că numai de dragul acestei iubiri mai trăiesc ei pe această lume.*

Să ne ajute Dumnezeu să ascultăm cuvântul Lui și să-l împlinim ca să fim fericiți acum și în viața veacului ce va să fie. Amin

Crăciun fericit!

Al vostru, de tot binele doritor și pururea rugător către Mântuitorul,

† LUCIAN
Episcop al Caransebeșului